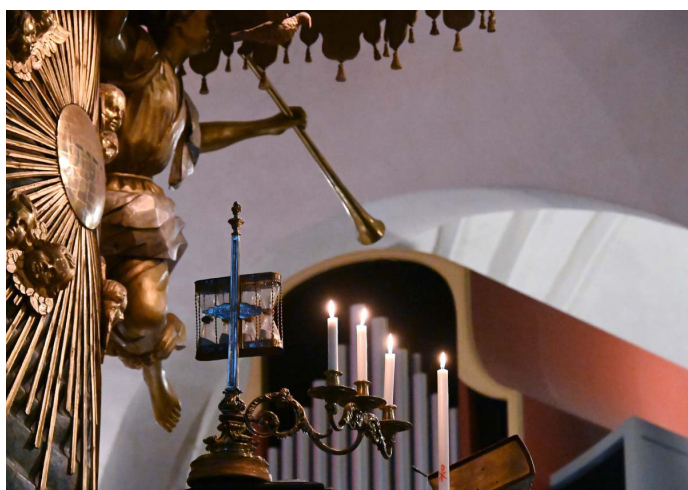

*S:t Nicolai kyrka var platsen för Mozarts berömda **Requiem** i söndags eftermiddag. Motettkören och fyra solister sjöng, och spelade gjorde Filharmoniska Sällskapet, förstärkt av några musiker samt av Inger Dalene på orgel. Dirigent var Jenny Tjärnström.*

Femhundra satsade allt på Mozart

Egentligen var det alldeles för ljust och vackert i söndags eftermiddag för att man skulle vilja gå in i en kyrka och lyssna på en dödsmässa. Men almanackan slog fast att det var Allhelgonahelg, och jag klagar inte. Tvärtom är det fantastiskt att den så kallade klassiska musiken fortfarande i våra kommersiella dagar kan locka fyrahundrafemtio lyssnare och ett femtiotal sångare och musiker att satsa tid på ett projekt som detta och även få kyrkans resurser. Och en vacker solnedgång är ju en symbol så god som någon för livets korthet och dödens visshet, som ju denna helg påminner oss om. En vacker gest var det förstås att Kyrkan bjöd på fri entré – så jag hoppas att kollekten till diakonikassan blev riklig i gengäld.

Mozart kräver förstås en hel del, och en och annan skavank hördes och att det ibland låg högt till för sångarna. Men det intressanta och viktiga blev denna gång den starka helheten och det glädjande med att så många goda krafter på frivillig basis visade att det är möjligt att även i en liten stad som Nyköping framföra detta verk så här pass kraftfullt och gripande.

Och om man inte har full styrka på blåsar-sidan går det att skriva om för de instrument som finns och stödja med orgel så att det

låter helt bra (om än lite ovanligt för den som är kännare av verket.) Och så här har man gjort under många århundraden med att anpassa efter de resurser som finns. Skickligt skulle jag säga! Fagott, basun och klarinett blandade sig vackert med varandra, och så fanns den självskrivna kombinationen av trumpet och pukor.

Den som höll ihop allt på bästa sätt var Jenny Tjärnström, som hela tiden sjöng med i texten och dirigerade mycket tydligt och inte hade minsta problem med ingångarna i de fugerade delarna eller övergångarna till nya taktarter. Imponerande, kort sagt!

Text och foto: Fride Jansson